

Skyld — ere for at opholde Livet nødsagede til en Gang imellem at lukke Øjnene for de ideelle Krav, skønt det for Resten er en Misforstaaelse, at ikke ogsaa litterære Arbejder kunne samle Hus. Der kan ogsaa særdeles vel præsteres ypperlig Kunst i Stykker, som ere uden litterær Ballast. Saaledes er Frederik Jensen paa Nørrebro Teater i Kraft af sin lysende Fantasi og sin blændende Teknik efter min Mening en af vore allerbedste Scenekunstnere.

Den højtærede Minister talte om, at Publikum trænger til at se Komædie, det er et haardhudet Forbrug, et sejt og modstandsdygtigt Forbrug; og ved Tal viste den højtærede Minister, hvorledes Teatrenes Indtægter ere gaaede op i de senere Aar. Det nævnedes jeg ogsaa i Gaar, men samtidig gjorde jeg opmærksom paa, hvorledes Udgifterne vare stegne i endnu højere Grad. Disse Udgifter kunne ikke bringes nævneværdigt ned, og af Direktørernes Nettofortjeneste kan Skatten ikke tages. Spørgsmaalet bliver simpelt hen dette: Kan Skatten væltes over paa Publikum, kunne Billetpriserne forhøjes, uden at Teaterbesøget i tilsvarende Grad formindskes? Den højtærede Minister mener jo, jeg mener nej, og paa dette ene Punkt tillader jeg mig i al Beskedenhed at stille min Viden og min Erfaring op imod den højtærede Finansministers. At prøve paa at forøge et Teaters Indtægter ved at forhøje Billetpriserne er ikke noget originalt eller overraskende Paafund, og Teaterdirektørerne have gentagne Gange tænkt paa at gøre det, men de have opgivet det, fordi Tendensen netop, som jeg i Gaar paaviste, gaar i Retning af billige Billetpriser, og man har imødekømt dette Ønske om billige Billetpriser ved en udstrakt og i Forbigaaende sagt farlig Brug af Rabat- og Foreningsbilletter.

Det foreliggende Lovforslag forudsætter, at de københavnske Teatre aarlig skulle drive op imod 400,000 Kr. yderligere ud af deres Publikum, hvis de ikke skulle blive endnu daarligere stillede, end de ere i Forvejen. Jeg tror ikke, de kunne det. Man har sagt mig, at man af mit Foredrag i Gaar fik det Indtryk, at jeg særlig optræder som Teaterdirektørernes Advokat; dette er en Misforstaaelse. Jeg finder ganske vist, at man gør Uret ved at ramme en Kreds af Borgere, som have paataget sig et økonomisk Ansvar i Tillid til de bestaaende Love, og jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at her drejer det sig ikke blot om 7 københavnske Teaterdirektører, men om de Tusinder, hvis Ve

og Vel er afhængig af Teatret, Skuespillere, dramatiske Forfattere, Oversættere, Medlemmer af Orkestre og Funktionærer af enhver Art. Men endnu væsentligere for mig er dette, at Adgangen for Befolkningen til at komme i Teatret umuliggøres eller besværliggøres ved dette Lovforslag, og at mange maa holde sig borte fra Teatrene og derved udelukkes fra den Kunstyndelse, der efter min Mening kan være den største af alle, og hvis Betydning og Værdi dog ingen i dette Ting vil underkende.

Jeg har ikke noget Kendskab til Varietèers og Biografteatres Budget, men jeg har dog den Tro, at disse Budgetter kunne taale en ret kraftig Beskatning til Statskassen. Disse Etablissementer ville rimeligvis uden at risikere at miste deres Publikum kunne sætte Entreen op. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at Lovforslagets Hensigt ikke skal være at straffe disse Etablissementer, at gribe dømmende og kritisk ind; helst saa jeg, at den nuværende Afgift ikke blev forhøjet, men jeg indrømmer, at her findes Skatteobjekter, som kunne benyttes uden Fare for, at aandelige Værdier gaa til Spilde.

Den højtærede Minister kom ikke meget ind paa den Udryddelseskrig, som Lovforslaget, hvis det ophøjes til Lov, vil føre imod vore omrejsende Skuespillerselskaber. Saavidt jeg forstod den højtærede Minister, mente han, at Takstforhøjelsen vilde genere dem derved, at det vilde blive dyrere for Landboerne at komme ind til Byen, naar de skulde til Komædie. Noget Afbræk i Besøget vil det maaske ogsaa forvolde, men det har jeg forøvrigt slet ikke tænkt paa. Derimod har jeg tænkt paa, at Truppens Rejser og Transporter af Dekorationerne ville blive meget fordyrede. En Hverdagsforestilling af et af de store Provinsselskaber indbringer gennemsnitlig ca. 300 Kr. Af disse 300 Kr. skal der altsaa betales en Ekstraskat af 45 Kr., og de Selskaber, som kun spille en à to Gange i hver By, ville kunne regne med omtrent det samme Beløb som Forhøjelse af Omkostningen ved Rejser og Fragt af Materiel. Med en saadan Aareladning vil det blive ganske umuligt for dem at eksistere. Der spilles ret god Komædie af de bedste af vore Provinsteatre, der er arbejdet ihærdigt og samvittighedsfuldt, og de have deres Betydning ikke blot derved, at vore Købstæder faa ordentlig Komædie at se, men ogsaa derved, at mange af vore bedste Skuespillere her i København have faaet Mod og Rutine,